

CSONGRÁDI LAP

VEGYES TARTALMU KÖZLÖNY.

<p>Szerkesztőség: Főtér 27. szám. hova a lap szellemi részét illető közlemények küldendők. Megjelen minden vasárnap reggel. Kéziratok nem adatnak vissza.</p>	<p>Előfizetési díj: Egész évre 4 frt — Félévre 2 frt — Negyedévre 1 frt. Hirdetéseket a kiadóhivatal mérsékelt árjegyzék szerint számít. Egyes szám ára 8 kr.</p>	<p>Kiadóhivatal: Schvarcz Sándor könyvkereskedése. hová az előfizetési- és hirdetési díjak küldendők. Bélyegdíj minden hirdetés után 30 kr. Nyilttér petit sora 30 kr.</p>
--	---	---

A tisztesség nevében.

Mióta a képviselőház bírálóbizottsága szükségesnek látta Hock János választása ellen a vizsgálat elrendelését, a Hock-párt kortesei és maga Hock János képviselő minden lehetőt elkövetnek, hogy egyfelől a vizsgálat elé akadályokat gördítsenek s másrészt minden uton-módon arra törekedtek, hogy a vizsgálat tárgytalanná tétessék.

Tudomásunk van róla, hogy Eszes Mátyás a kérvényezők egy részét rábírni akarta, hogy a kérvényt visszavonják; midőn pedig ezt kerestül vinnie nem sikerült, újabb felfanghoz nyultak.

A polgári kör udvarában husvét másnapján tartott pártértekezletnek a tanúk kitanításán kívül egyéb czélja nem volt!

Hock János úr alaposan szájba rágta a „szeretve tisztelt kedves polgártársaknak,” hogy mily körülményekre nézve fogják a tanukat kihallgatni s beszédjének minden szavából kirítt az informálni törekvő kortes erőlködés.

Már magában véve az a körülmény, hogy egy országgyűlési képviselő, kinek választása ellen vizs-

gálat van folyamatban, annak befejezése előtt választó kerületébe tollakodik és ott tanuit beoktatni akarja, mélyen alatta áll minden tisztességnek. Annál inkább megbélyegzendő azon eljárás, hogy egy országgyűlési képviselő megfélekedve állása méltóságáról, tüntető fogadtatást rendez magának ugyanakkor, midőn a képviselőház kiküldött vizsgálóbizottsága vele együtt érkezik meg a vizsgálat megejtése végett.

Az ilyen undok eljárás ellen a tisztesség nevében tiltakoznunk kell.

Több ízben kiemeltük már, hogy Csatár Zsigmond a tisztesség dolgában mennyire fölötte állt Hock Jánosnak. Midőn annak idejében Csatár választása ellen elrendelték a vizsgálatot, Csatár annak folyamata alatt be nem tette a lábát Csongrádra, sőt mindaddig tartózkodott a lejöveteltől, míg választási ügyében az ítélet kihirdetve nem lett. Csak is a választás megsemmisítése után jött le és egyuttal ujából fellépett.

Elvártuk volna hát Hock Jánostól is, hogy becses látogatásával ne szerencséltesen bennünket, míg a képviselőház bíráló bizottsága fölötte az ítéletet ki nem mondja.

Igy hozná ezt magával a tiszt-

esség! Különben, hogy csak is szent hittünk vándor apostolai képesek az ilyen és hasonló dolgok elkövetésére, arról már több ízben meggyőződöttünk.

1874-ben Selmezbányán Zsigmond Vilmos bányamérnök ellenjeltje Boldizsár selmezbányai plebános volt. Ez a szent férfiú azt a nem éppen uri passziót követte el, hogy mint képviselőjelölt nemcsak a választási aktusban vett részt, hanem mint bizottsági tag beült a szavazó helyiségbe és onnan gyakorolt pressziót különben is bigott tót választóira. Ugy látszik, Hock János ur is hallhatta hírének a jeles dolognak s azt most nálunk a maga hasznára akarja tőkésíteni! Sőt egész bátorsággal föltételezzük, hogy ha Hock János ur a csongrádi választók névjegyzékébe fölvéve van, a tisztességgel összeegyeztetőnek találta volna, hogy a közel multban lefolyt képviselő választásnál saját magát tisztelje meg szavazatával!

Hogy Hock János ur szemérmetlen eljárása mekkora visszatetszést szült, arról maga is meggyőződhetett; mert hiszen híjába fordult két-három ügyvédhez, hogy a vizsgálatnál képviseljék, nem akadt egy sem

A „CSONGRÁDI LAP” TÁRCZÁJA.

A rózsá.

Tavaszi szép napok ragyogó fényében, a pajkos napsugár teremtő varázsa alatt, mely kopár mezőre üde bársonyhimet, elhagyott fészekbe csicsérgő madárkát s a holt természetbe csengő-bongó hangot, életet varázsol, hasad ki kékes-zöld bimbajából a virágok üde királynője: az illatos, a kellemes — rózsá.

Nincs virág, melyet költő annyiszor megénekelt volna, nincs növény, melyhez anyi monda s történet lenne kapcsolva, mint a — rózsához.

Megvan jelentősége az egyházban, melyben már a legrégebb korban is jelképpül használtatott; s megvan jelentősége a világi élet terén, számtalan különféle alakban.

Isten anyját „mennyei rózsá”-hoz, „makula nélküli szép rózsá”-hoz, „paradicsomban szépen kinyílt rózsá”-hoz stb. hasonlítja a hívők zsolozsmája; több szentet rózsával látunk ábrázolva s az énekek énekeiben is többször említetik a rózsá. Magyarországi szent Erzsébetről feljegyzé az egykorú krónikás, hogy a szegényeknek szánt alamizsna, különös csoda folytán, rózsákká vált kőtenyében.

A világi életben legfontosabb szerepét a szerelem tolmácsolásánál látjuk. Midőn az epedő ifju, az érzelmek tengerén hanyatva, alig talál szavakat érzései kifejezésére, mily sokat jelentő ily pillanatokban egy-egy rózsaszál, mit az ifju, szerelme első zálogául, piruló kedvesének nyújt.

Megvan különben a rózsának a maga jelentősége már a világ legrégebb népeinél; s éppen nem esodálhatni, hogy egyesek közvetlenül az első tündérházából, a paradicsomból származottnak állítják a kedves virágzálat.

Mi azonban nem akarunk ennyire vizszamenni, s vázlatos történetét csak is ott kezdjük, hol hitelt érdemlő forrásokra találunk.

Már a régi egyiptomiak pénzein rózsát láthatunk. A görögöknek szintoly kedves viráguk a rózsá. Homér, művei során több képen szerepelteti, s a hajnalt állandóan „rózsaujjú”-nak (rhododaktylos) nevezi el.

A görögöktől átszármazott később a rómaiakhoz is. Itt már inkább mint fényüzési cikk szerepel. Vendégségek alkalmával asztalaik rózsával voltak megrakva; a nők rózsá koszorút viseltek hajukban, s már rózsaoajat, rózsavizet is készítettek. Neró (54-68. Kr. u.) állítólag rózsaoajba akarta egyizben vendégeit fojtani.

A rómaiaktól aztán minden civilizáltabb néphez elszármazott a rózsá. A lovag-

kornak különösen kedvencz virága lett; ott láthatjuk e kor pajzsain, mintegy jelképezve, hogy a bátor hős vitézségének gyöngéd szépség leszen a jutalma.

Az angol York és Lancaster családok harcza (1456—1485) a piros és fehér rózsá harcának is nevezeték.

Ma a rózsá világszerte el van terjedve. Tenyésztik mint kedvencz diszvirágot, s mint gazdagon jövedelmező üzleti cikket, amennyiben szirmaiból sajtolják ki a drága rózsaoajjat. E czélből, különösen keleten, több holdnyi földeket ültetnek be rózsával.

Hogy mily kedvence a rózsá a müvelt közönségnek, azt leginkább bizonyítja Páris. Egy mult évi ujságban közölt kimutatás szerint május hó elejétől július végéig Páris kertészei több mint egy millió rózsát adtak el.

Hazánkban is általánosán kedvelt és a legkülönfélebb fajokban tenyésztett virág a rózsá. Ott virít a kertü utak mentén, s nyiladozik a napszámos kiesi ablakában.

Valamint mindenütt, úgy nálunk is a legszebb jelentősége és szerepe van a rózsának. Mint a szerelem első záloga, általában közhasználatú. Hány regényes, kalandos esemény fűződik a szerelmes ifju egy-egy szárított rózsájához! Mennyei édes, kedves emléket tud felidézni egy-egy hervadt, színt vesztett rózsabimbó!

a ki vállalkozott volna. Így azután kénytelenek voltak Eszes Mátyás és Hegyi Antal vállalkozni a szerecsen kimosdatására.

Ez egyszer azonban a tüntető fogadtatás mozsárgyujja is csütörtököt mondott. Mert néhány vén szüz-özvegyen, a képviselő úr káplán-kollegáin és egy szál banderistán kívül csak az öreg Sóhlya s Eszes Mátyás (junior és senior) képviselték az ország különböző vidékein talicskázó, szeretve tisztelt, kedves kubikos polgártársakat.

Ugy látszik tehát, hogy népboldogító Hock János úr sokkal előbb fogja magát tökéletesen lejárni, mint a hogyan mi magunk gondoltuk. — Hisszük, hogy rövidesen már nem mint Csongrádváros jezsuita képviselőjét, hanem újból jelöltként fogjuk őt városunkban viszont láthatni.

Akkor azonban a népámitókkal szemben mi sem elvi küzdelmet fogunk többé vívni, hanem a becsület nevében ragadjuk föl fegyvereinket a polgári és erkölcsi tisztesség szabadelvű védelmére!

Tekintetes Szerkesztő úr!

Tisztelt lapja f. évi 20-ik számában a csongrádvármegyei alispáni hivatal betöltése alkalmából közre hozsájtott vezércikkre némely állításaiban a tényekkel ellenkezésben állván, felkérem Tekintetességét, sziveskedjék alábbi rectificáló soraimat becses lapjába felvenni.

A hivatkozott cikk szokatlan modorról, mely szerint jelöltjének Csongrádvármegye tisztikara többi tagjainak leszólásával igyekszik pártolást szerezni és ügyének lökést adni, mint „izlés dolgától” eltekintek, ez fejemet legkevésbé sem fájlaltatja; vannak azonban a cikkben olyan kijelentések, melyek Csongrádvármegye árvaszékének, különösbbe pedig alulirotnak reputációját érzékenyen sértik, melyek tehát a való igazság érdekében, becsérzetem iránti kötelességemből, szótlanul nem hagyhatók. — Jelesül: a cikk vármegyénk központi adminisztrációját tarthatatlannak jelzi, és ezen ítéletének indokolásául reámutat a vármegyei árvaszéknel uralkodó állandó kötelességsértésre, t. i. hogy az árvaszék tagjai közül délutánoként egy lelket sem talál-

Minden ünnepélyesebb alkalommal, minden társas összejövetelnél vagy táncmulatságon, ott találjuk a rózsát, mint a termék, asztalok, vagy hölgyeink díszét. Az egyszerű falusi menyasszonynak fejét rózsakoszorú övezi; s rózsakoszorút hord a pünkösdi serdülő királynője, midőn lefátyolozott kíséretében naiv dalok közt házról házra jár.

A rózsá, mint általában a többi szertartásoknál, itt is az ártatlanság jelvénye, mert pünkösdi királynőnek a falu legszebb és legerényesebb leányát szemelik ki. — Büszke is rá az illető. Késő vénségében, még unokáinak is eldicsekszik vele, hogy ő is volt ám egyszer pünkösdi királynő s nagyobb hitelesség okáért fölmutatja a száraz rózsakoszorút, mit ekkoráig szent ereklye gyanánt őriztetett.

Általában használják pedig pedig a rózsát, mint az emlékező szeretet jelvényét.

Az ifju halott, a letört virág ravatalát fehér rózsával hintik be, s rózsakoszorút helyeznek a temető fejfáira, mintegy jelezve azt, hogy az igazi szeretet a halállal sem szűnt meg, hanem a siron túl is él és élni fog — örökké!

S e n e k.

hatni hivatalában, úgy hogy a messze vidékről jött panaszosok sürgős ügyeikben kétszer-háromszor kénytelenek a hosszú és költséges utat sikertelenül megtenni, — mondva van továbbá, hogy az árvaszék egy némely tagja gazdálkodik is, és az illet magán ügyei a hivataltól tökéletesen elvonják. Ezen állítások — Tekintetes Szerkesztő úr engedelmével legyen mondva — a valóságban nem egészen felelnek meg; mert a legtávolabbról sem áll, és az ellen az árvaszék nevében is — megbízás folytán — a legerényesebben tiltakoznom kell, mintha az árvaszék tagjai a délutáni órákban a hivataltól állandóan távol maradtak volna; erre konkrét eset nincs, és a cikknek ily értelmű kijelentése légből kapott és nem kevésbé czélzatos; egy dologban igaza van a cikknek, mit készséggel elismerem, nevezetesen, hogy én gazdálkodtam is; ez azonban 1890-ig történt és ebből az árvaügyeknek egy mustármagnyi kára sem lett, — mert méltóztassék tudomásul venni, hogy a mondott időig árvaszékünk, mint mintahatóság lett több ízben elismerve, a számonkérő szék ülésein nyilvánosan megdicsérve, mint olyan, melynek hátralékai nincsenek, és ezen idő alatt történt, hogy a gazdálkodó ülnök, igénytelen személyemben, megboldogult ülnök társának, néhai Kókai Pál úrnak — kinek munkásságát ugyanis a betegség megbénította — ügyeit háromnegyed éven keresztül szorgalommal és lelkiismerettel a saját ügyei mellett egymaga végezte. — Persze a szerénység és igénytelenség alulirotnak gátolta abban, hogy ezen napjaink szokása szerint — felkérkedjék, ezúttal azonban, mint száraz tény, alulirotnak védelméül bátran felhozható.

Egy másik körülményt pedig csupán emlékeztetnie kell hozni alulirotnak és a „Csongrádi Lap” tisztelt olvasói nyomban tudják, hányadán áll a dolog: nevezetesen azt, hogy minő szorgalmat fejtett ki alulirotn Csongrádváros árvapénztárának rendezése körül közvetlen munkásságával. Bizony Csongrádváros lakosságának korábban kelő része a megmondhatója, hogy a hivatali teendőinek elhanyagolásával vadolt ülnök huzamos időn keresztül a kora reggeli órákban már javában munkában volt, mikor a cikk írója és kegyeltje még édesdeden szunnyadtak és munkában maradt még akkor is, midőn amazok már üdülni mentek. Vegye tudomásul egyeb iránt a cikk írója, hogy alulirotn, ügyszeretet, pontosság, hivatali szorgalom és valódi siker tekintetében kegyeltjének egy tapodtat sem enged.

Szentesen, 1892. május 18.

Kiváló tisztelettel

Lakos Imre
árvaszéki ülnök.

A fenti nyilatkozatot, mely a „Szentesen és Vidék”-nek 41-ik számában előfuttarként már megjelent, hangja és lényegénél fogva szó nélkül hagynunk nem szabad.

A ki e nyílt levelet olvassa, látni, érezni fogja, hogy Dr. L a k o s I m r e ú r h a r a g s z i k. A ki pedig figyelmére méltatta mult heti cikkünket, s csak némileg ismerős vármegyénk és az árvaszék ügyvitelének viszonyaival, — elfogulatlanul — tiszta meggyőződés szerint mondhatja el, hogy L a k o s I m r e ú r n a k n i n c s i g a z a.

Nincs igaza először is, midőn oly kijelentéseket ír terhünkre, a miket nem tetünk.

Nincs igaza abban, hogy mi a vármegye központi tisztviselőit akár egyetemleg, akár egyesiben, különösen pedig a nyilatkozó ülnök urat magát személyében, vagy hivatali reputációjában sértettük volna.

Nincs igaza abban, hogy Dr. Cicatricis Lajosnak alispáni jelöltségét Csongrádvármegye tisztikara többi tagjainak leszólásával akarnók pártolásban részesíteni.

S nincs igaza legkevésbé akkor, midőn a józólásról tartván praelekiót, a mintahatóságnak gyűrt árvaszéket köztudomászerű bibijével aképp akarja tisztára fűrés-

teni, hogy rajtunk és ugynevezett „kegyeltünkön” a gyanúsítás kiméletlen hangjával üssön sebet.

Sajátképpen mi is indította Lakos Imre urat a megnyilatkozásra, bajos elképzelésünk. Annyit azonban világosan látunk, hogy a nyíltlevel megírásának igazándi célja a mélyen t. ülnök úr erkölcsi érdekein kívül esik, s Dr. Lakos Imre úr nem oda vág, a hova — mutatja.

Mert hogy Lakos Imre urat sodrából egyedül az hozná ki, hogy a megyei árvaszék mintaszerű pontatlanságát szellőztetni vakmerőskölkünk: ezt hihetetlennek tartjuk akkor, midőn a nyilatkozat maga sem zárja ki, hogy biz azok a mulasztások csakugyan megtörténhettek. Már pedig, hogy valósággal megtörténtek, arra bőséges és igen esinos, pikáns konkrét adatokkal rendelkezünk, s Dr. Lakos Imre úr megnyugtatóra nem is késünk vele, hogy kellő időben és helyen azoknak orvoslása iránt komoly lépéseket tegyünk.

Egész más kérdés azonban, hogy a mulasztás vádja kit, vagy kiket terhel.

Részünkről személyeket meg nem nevezünk.

A kinek nem inge, ne vegye magára. Lakos Imre úrnak ügybuzgóságát kétségbe nem vontuk.

Korai kelését illetőleg — ha rossz néven nem veszi, — igazat adunk a közmondásnak: „Ki korán kel, aranyat lel!” — Hozzá tesszük azonban, hogy a dolog természete szerint nem számítjuk korán kelők közé azt, a ki egész éjjel le se feküdt. S ezzel végeztünk.

A mi már most Lakos Imre úrnak a mi független meggyőződésünkkel való kaczerkodását illeti, erre egyszerűen az a megjegyzésünk, hogy akár tetszik némelyeknek a vármegye hazán, akár nem: mi dr. Cicatricis Lajos alispáni jelöltségéhez szilárdan ragaszkodunk s méltó megbotránkozással látjuk azt, hogy az áldatlan pártoskodásnak gyűlölt személyi harcát éppen a vármegye egyes tisztviselői akarják erőnek erejével fölidézni.

Ez nem helyes, ez nem tapintatos eljárás!

Vannak különben, a kik azt állítják, hogy a megyeházán s különösen az érdekes árvaszéknel onnan a nagy erőlködés, a nyilvántartási utasítások magyarázgatása ezimén való elnöki gyanús körutazás, mert tartanak tőle kegyetlenül, hogy Cicatricisben a vármegyére — Barosst fognak. . .

No, hát minket meg épp ez a tudat lelkesít további kitarásra és ha kell, küzdelemre is!

A mi czélünk nem az, hogy egy némely központi tisztviselőnek szájaíze szerint való alispánt válasszunk, hanem olyan egyént emeljünk az alispáni székbe, kitől becsületes meggyőződéssel várjuk el, hogy az anynyiszor megcsufolt vármegyében vasmarokkal esendet, rendet tudjon csinálni valahára!

Dr. Csató Zsigmond ellen nekünk nincsen szavunk; érdemeit egy jöttával sem kisebbítjük.

Joga van pályázni az alispánságra, s joga párthiveinek, hogy melléje sorakozhassanak.

Ez a jogozat azonban bennünket épp oly mértékben támogat, mint az ellenpártot. A tisztesség nevében óhajtjuk tehát, hogy nemuljon el a gyűlölet oktalan szava, mielőtt fájó tördőfését éreznie bármelyik fél részére alkalom adatnék.

Számoljon le minden választó a saját lelkiismeretével, s kövesse mindenki a maga legjobb meggyőződését.

Ez a mi egyszerű, őszinte kívánságunk, s ennek valósalása reményében írjuk lobogó zászlónkra:

„Éljen Dr. Cicatricis Lajos,
Csongrádvármegye alispán-jelöltje!”

Szerk.

Ujdonságok.

— május 22.

**KLAPKA GYÖRGY,
TELEKI SÁNDOR GRÓF.**

Pusztulunk, veszünk . . . Még fel sem száradtak a nemzet könyei, miket az elhunyt vasminiszter elvesztése fölött mély fájdalommal hullajtott, már ismét kettős, nagy veszteséget siratja a magyar. Az 1848-49-iki szabadságharc hőseit diadalra vezető tábornok, Komárom várának hős védője hullott el a kérelhetetlen halál pusztító kaszája alatt e hó 17-én, a hajnali órákban Budapesten. Klapka a nemzeti hősök kimagasló alakja, kit méltán sorolhatunk a legnagyobbak közé, mert az ő dicsőségét és nagyságát ismeri az egész világ és őrzi a magyar nép kegyelme, ajkain hordozza és dalolni fogja még sok, sok időn keresztül . . . A nagy, nemzeti hős, mint csendes öreg úr, elhagyva, szegényen és egyedül élte utolsó napjait, mert a kit a szabadságtípró zsarnokok megtörni nem bírtak, az hajolni, tolkodni nem tudott. A csongrádiak közül sokan ismerték a hős hadvezért; az 1859. és 66-iki hadjáratok alkalmával tömegesen szöktek át legiójába. Nyugodjék csendesen, áldás hült poraira! Elő ment a hadvezér, utána a hős Teleki Sándor gróf, 48-49-iki honvédeztredes, ki e hó 18-án lehelte ki nemes lelkét. Küzdött a magyar szabadságért, jelen volt a világosi fegyverletételnél, onnan vitték mint foglyot az aradi várba, honnan véletlenül szabadult ki. Majd Garibaldi oldalán küzdött a hős és csak 18 évi száműzetés után került vissza hazájába s azóta többnyire Koltón élt, hol gazdálkodással és irodalommal foglalkozott. Áldás és béke a szabadsághős honvédeztredes hamvaira!

— **Dr. Krajsik Ferencz** orsz. képviselő, a csongrádi mandátum vizsgálóbiztos, ki az elmúlt héten a választás ügyében több tanut kihallgatott, tegnap reggel a fővárosba utazott, holnap azonban ismét körünkbe érkezik, s a vizsgálat teljes befejeztéig itt marad.

— **Az izr. nőegylet** jövő szombaton tartja tavaszi táncmulatságát a népkerti szinkörben. Az ismert jóhírű tánczvilágra szinte fölösleges a figyelmet különösen is ráirányítanunk, mert hisz a ki a nőegylet mulatságain már az előző években részt vett, bizonyára ott lesz ez uttal is és ha ott lesz, szombat este pompásan fog mulatni.

— **Az iparos ifjuság** önképző és dal-egyesülete m. vasárnap megalakult. A jóváhagyott alapszabályok felolvasása után a közgyűlés az egyet tisztikarát választotta meg. Elnök Sövényházi Antal, alelnök Ugrai Albert, titkár Zsiga János lett.

— **Színészet.** Pesti Iliász Lajos kecskeméti jeles társulata tegnap este tartotta bemutató előadását a „Madarász“ című operettben. Ma estére Gerő Károly 3 felvonásos új népszínműve „Kis madaram“ került színre. A tegnapi és folytatólag színre kerülő előadásokról jövő számunkban számolunk be. Derék színészeinket a t. közönség jóindulatu pártolásába ajánljuk.

— **Ásatások.** A „Nemzeti muzeum“ igazgatóságának megbízásából Farkas Sándor szentesi lakos okl. gyógyszerész, ki egyuttal passzionatus régész is, a jövő hét folyamán nagyszabású ásatásokat eszközöl a csongrádi határban. Farkas Sándor hatá-

runkban már több sikeres kutatásokat vitt keresztül. Nevezetesen ő fedezte fel a „sárkányfarki“ hun-temetőt is. Ásatásait most is ott fogja megkezdeni. Azonfelül a mámai homokon, hol az alpári csata színhelyét véli felfedezni, a „kis-kóhalmi“ őstelep helyén és a belvárosban fog kutatásokat eszközölni. A passzionatus régész ásatási munkálatainak meg szemlélésére felhívja Csongrádváros intelligens közönségének figyelmét és lakostársaink szíves támogatását.

— **A sikkasztó csendőrszervező** Mecséri József tanult a múlt esőtörtőkön hallgatta ki a Szegedről iderendelt hadbírósg. A tanuk valamenyen terhelő vallomást adtak. A sikkasztóról, a kire valószínűleg nem sokára ráolvassák az ítéletet és így a börtönben kellő ideje lesz a felett elmélkedni, hogy tulajdonképpen mit is jelent katonáéknál sikkasztani és a sikkasztott pénzzel — megszökni!

— **Jölelkü tolvaj.** Ki hinné, hogy ilyen is akad a mai világban. Pedig jölelküségéről tett tanubizonyoságot az a tolvaj, a ki Kátai István polgártársunk bokros parti tanyai lakásának padlására éjnek idején feljutván, a szalonnát, füstölt húst stb-t a legtestvérebb érzéssel megfélemezte. Felét ott hagyta a gazdának, a másik felével pedig eltűnt.

— **Gyilkos tanítvány.** Hódmezővásárhelyi tudósítónk írja, hogy ott a múlt kedden egyik főgimnáziumi tanár, névszerint Halmi János ellen, Szente Pál VIII. oszt. tanuló revolverral merényletet követett el. A hálátlan tanuló azért vetemedett ily gaz cselekedetre, mert attól félt, hogy tanára az érettségi vizsgálaton megbuktatja. A gyilkos diák azonban rajta veszett, mert a tanár kicsavarta a gyilkos kezéből a revolvert és a tanulót átadta a rendőrségnek.

— **Tengeri rablók.** Nem afféle kalózkokról van szó, kik a régi jóvilágban a görög szigetek közt cirkálva megtámadták és kirabolták a kereskedő hajókat, hanem egyszerű kapuczetárokról, a kik e hó 19-én éjjel arra vetemedtek, hogy Medgyesi Annát 5 véka „tengeri“ vagy mint nálunk nevezik: kukorica és egy véka dara erejéig megkárosították. A tetteseket rendőrségünk erőlyesen nyomozza.

C S A R N O K.

Állatsereglet.

Megáldotta az Úr Csongrádvárosát. Egyszerre komédia, színtársulat (még pedig kettesével!) és utóljára mult kedden délután ráadásul még egy állatsereglet is érkezett a publikum szórakoztatására.

Pedig hát Csongrádvárosát földművelő nép lakja, a termésre meg igen rossz kilátások vannak. Bor nem lesz, mert a peronospora elpusztította a szőlőtövéket. A sok esőzés miatt a buza megdőlt és a krumpli elrothad. Tetejébe pedig az a megrendítő szerencsétlenség is érte az adófizető polgárságot, hogy a kir. adófelügyelő egész sereg végrehajtót mozgósított az állami adóhátralékok behajtása végett.

Könnyen érthető tehát, hogy a komédia tulajdonosa, (ki mellesleg mondva benszüllött csongrádi,) Vindis Mihály, annyira jutott, hogy tavasz kellő közepében fején még mindig báránypőrcsapkát, hátsó végtagjain pedig botot visel. Mert hát eddig elé szalmakalapra és nyári boeskorra való saját szülőföldjén nem birt összeboronálni. A ezirkusz bájos primadonnája pedig félregázolt sarku cipőben és tarlatán ruhában csinálja az erőberungokat a második banda tagjai előtt.

Az egyik színigazgató, mint titokban értesültünk, tegnap a reggeli vonattal szökött meg. A másik pedig míg 32 bérletet összehozott, 12 zsebkendőt mosott fehérre könnyeivel, elszaggatott egy pár bagaria cipőt és tele izzadt 6 Jäger-inget.

Mindazonáltal, a mint szárnyra kelt a hir, hogy kedden délután a 6 órai vonattal menaszéria érkezik, egyszerre az egész város talpon volt.

Délutáni öt órakor, Nepomuki szent János processiója végeztével, minden öreg

asszony a vasúthoz vezető utca felé rohant. Az értelmiség kisebb-nagyobb csoportozatot képezve, foglalt helyet az utcasarkokon. Ez pedig mind azon egyszerű okból történt, mert az állatseregletet mindenki ingyen gondolta addig szemlélni, míg az a hosszú Temető-utcán keresztül, rendeltetési helyére ér.

Sokan pedig — az élelmesebbek, — úgy spekuláltak, hogy legkomótabban vehetik szemügyre akkor, midőn a vasuti mállás kocsikból egyenkint leszállítatnak. E miatt a perrott és a harmadik osztályú várotermet zsúfolásig megtöltötték.

Végre a kávépörkölő berobogott az állomásra.

Mindenki érthető kíváncsisággal és feszült figyelemmel várta a vasuti kocsik ajtajának felnyílását.

Elsőnek négy vigécz szállott ki, a kik fiakkerre ültek, és csakhamar elrobogtak. Alig hogy ezek elléptek, az állatsereglet tulajdonosa, egy vén, kormos képű zulukaffer lépett a kupéhoz és kivezetett abból egy — afrikai páviánt.

Ekkor egy olyan jelenet fordult elő, mely kétségtelenné tette a halhatatlan tudós, Darwin Károly fajkeletkezési teoriájának szent igazságát.

Történt ugyanis, hogy Puczi Miska meglátva a hatalmas termetű majmot, minden kétséget kizárólag azt gondolta, hogy az űk-ajja szelleme jelent meg előtte, hozzá ugrott és hatalmas csókot czuppantott a pávián jobb kezefejére. Sok öregasszonyt ezen megható jelenet annyira elérzékenyített, hogy tavalyi krumpli nagyságu könyvekkel áztatták a sok esőzés miatt a nélkül is elázott földet.

Legtöbbbet láttak azonban azok, kik a Temető-utcát választották ki megfigyelő állomásul, mivelhogy a menet azon vonult végig.

Valóban kitünő élvezetet nyújtott az állatsereglet szemlélése.

A hosszú menetet egy lovas beduin nyitotta meg, avas szőrű gyójai paripán.

Közvetlen utána az első ketreczet két ló húzta. A ketreczben foglaltak helyet az afrikai pávián, egy koppasztott karvaly, lilaszín övvel a gyomrán és egy közönséges fekete pápista varju.

Utána diszes hintón jött az állatsereglet tulajdonosa, az öreg Zulukaffer, fiastól. Igen érdekes egy pár alak!

Az öreg, — a „Kongóvidék“ adatai szerint, — megrögzött pogány. Az egynejjűségnek esküdt ellensége. Allitóltag 77 felesége van balkézről és csak egy van jobb-kézről.

A fia hosszú ideig szolgált a zulukaffer hadseregben, mint káplár. Különbben igen közlékeny afrikai úriember. A magyar nyelvet jól, a németet gyöngén beszéli, de a francia és angol nyelvekről is tud már annyit, hogy azok is léteznek. Ezenfölül nagy jártassága van a zenében, a mennyiben szépen kezeli a rácz citerát és gyönyörűen tud — harangozni.

A menetet két ketreczben vadon tenyésző többféle afrikai birka-faj követi, és egy szomjas vad kecskebak zárja be.

Pótolhatatlan, rendkívüli hiányossága az érdekes csoportnak, hogy az állatsereglet különös disze, a hatalmas termetű biháliai őstulok, (Bos primigenius,) a menaszériából megszökött, s mind eddig fölthalálható nem volt.

A látványosságokban gyönyörködő publikumnak tudomására hozzuk egyébként, hogy a páviánra, mely a tulajdonosnak magának 3000 frtjába került, az állatkert igazgatósága már rég alkuban áll, s azt a mult esőtörtőkön el is szállította tőlünk. A tulajdonos azonban határozott ígéretet tett arra nézve, hogy a legközelebbi választáskor a polgári kör udvarán ismét be fogja mutatni a kubikosoknak és a szent olvasós szüz-özvegyeknek.

A ki hát majmot még nem látott, saját érdekéből a kedvező alkalmat el ne mulassza!

Jan-Csy.

Felelős szerkesztő: ÉDER JÁNOS.

Kiadó lap-tulajdonos: SCHWARCZ SÁNDOR.

Óvatosság a ZACHERLIN Vételnél!

Vevő: ... Nem akarok bontott rovarport, én „Zacherlin” kértem. Mert joggal dicsérik ezen különlegességet, mivel az összes rovarirtó szerek közt a legjobb.

Kapható helyben: Bagossy József, Bagossy Gábor és Vermes Gyula urak kereskedéseiben. Szentesen: Dobrai Sándor, Szépe József, Vecseri Sándor, Burián József, Kovács Sándor urak kereskedéseiben.

Óvatosság a ZACHERLIN vételnél!

Rendkívüli fontos találmány gyengeség ellen.

FÉRFIAKNAK.

A cs. és kir. szab. **Potentator**-ral gyógyulhatnak férfiak rögtön, tartósan és utóbajok nélkül, még oly esetekben is, hol semmi sem használt; még több évi gyengült vagy elvesztett erő is helyreállíthatik (külsőleg észrevehetetlen, garantírozott ártalmatlan, izgalom nélküli, kellemes gyógymód.) Híres tanárok elismerő nyilatkozatai, legmelegebb orvosi ajánlások és az alaposan kigyógyultak ezernyi háziáirati érdek nélkül tanácsolják a cs. és kir. szab. **Potentator** alkalmazását. Maradandó eredmény. A küldés és csomagolás diszkrezióval. Tartalom és származás felismerhetetlen. **Dr. Altmann Karoly**, Wien, VII., Mariahilfstrasse 70. sz. Felvilágosító röpiratok kívánatra ingyen és bérmentve küldetnek.

Melyik lapra fizessünk elő?

Gazdag tartalmánál, nagy terjedelménél fogva a legolcsóbb magyar lap az

„EGYETÉRTÉS”

a mely az új évvel immár 25-ik évfolyamába lépett. — Ez a magyar olvasó közönség legtekintélyesebb lapja. Hiteles forrásokból származó **értesüléseinek** gyorsasága, alaposasága és sokasága, rovatainak változatossága, kitünősége, a különböző olvasmányok gazdag tárháza tették népszerűvé. A kormány körében előforduló eseményekről az „Egyetértés” olvasói értesülhetnek első sorban. — Az **országgyűlési tárgyalásokról** a leg részletesebb, tárgyilagos hírtudósítást egyedül az „Egyetértés” közöl. Bármely párttaghoz tartozók is a képviselő, beszéde az „Egyetértés”-ben a legterjedelmesebben közöltetik. — Ez az óriási terjedelmű lap egyszerre két homlokegyenest ellenkező irodalmi célt szolgál, mert naponként megtalálja benne a család, a hölgyvilág a maga szép-irodalmi olvasmányát a világirodalom legkitűnőbb íróinak legújabb regényeiben, talál benne tárcacikkeket legjobb íróinktól, divattudósítást Párisból stb., úgy, hogy nincs szépirodalmilag, mely az „Egyetértés”-nek e rovatával a versenyt kiállhatná.

S ezzel szemben ott van az „Egyetértés”-nek oldalakra terjedő politikai és közgazdasági része, mely megbízhatóság, komolyság és jólérsétségek tekintetében utólrhetetlennek van elismerve a magyar sajtóban. Egyik legfőbb érdeme az „Egyetértés”-nek, hogy az események ösmertetése körül soha semminemű tekintetektől sem hagyta magát befolyásolni, s mint **teljesen független lap** fölötté áll minden pártérdeknek és **csak az igazságot** szolgálja. Az egész sajtóban legnagyobb terjedelmű országgyűlési tudósításainak is mindenkor a párttekinteteken felülemelkedő részrehajlatlanság szerezte meg a közelismerést, mely abban nyilvánul, hogy az „Egyetértés” olvasói között minden pártból találunk híveket.

Az „Egyetértés” **gazdasági** rovata elismert régi tekintélynek örvend. A magyar kereskedő s **gazdaközönség**, az **iparos és vállalkozó** nem szorul többé idegen nyelvű lapra, mert az „Egyetértés” kereskedelmi s tőzsdéi tudósításainak bőségével a többi lapok már föl sem veszik a versenyt. — A **kereskedő**, az **iparos** s a **mezőgazda** két évtized óta tudja már, hogy az „Egyetértés”-ben megtalálja mindazt, a mire szüksége van, s e miatt az „Egyetértés” ma már nélkülözhetetlenné vált, mint a hazai kereskedelmi, ipar- és mezőgazdasági forgalom magyar nyelvű vezérlapja. Üzleti dolgokban az „Egyetértés” a legjobban informált lap Magyarországon.

A rendes rovatokban s a fölmerülő eseményekről legnagyobb terjedelemben közölt hírtudósításokon kívül végre csak az „Egyetértés” 3 speciális rovatát említjük meg, melyek országos hírré tettek szert. Ezek: az **Irodalom**, a **Tanügy** és a **Mezőgazdaság**, melyek mindegyike egy-egy szaklapot képes pótolni. A ki olvasni valót keres és a **világ folyásáról gyorsan és hitelesen akar értesülni**, fizessen elő az

„EGYETÉRTÉS”-re

melynek előfizetési ára: **egy hóra 1 frt 80 kr., negyedévre 5 frt s egy évre 20 frt.** Az előfizetési pénzek az „Egyetértés” kiadóhivatalába küldendők. Mutatványszámokat a kiadóhivatal kívánatra ingyen és bérmentve küld.

Az „Egyetértés” felelős szerkesztője és kiadótulajdonosa:

CSÁVOLSZKY LAJOS.

Az „Egyetértés” kiadóhivatala:

Dalszínház-utca 1. szám.

(Az operaházzal szemben.)